Ч. 131. Второк 20 червня (3 липня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

## Положенє в Росиї.

Росийска дума працює дальше пильно, та поки що без більших успіхів. Властиво до тепер не полагодила ще ні одної справи як слід, може тому що їх так богато, що не знати, від якої зачинати. Бо і справді Росия потребує радикальної реорґанізациї у всіх членах, а тут анї дума не може мати довіря до істнуючої бюрократиї, анї в самій думі нема повної єдности і ясного пляну тої реорґанізациї. Найсильнійше сторонництво „кадетів“ числить всего 140 членів, а через компромиси не дасть ся утворити більшість, бо занадто великі ріжниці в суспільних і правнодержавних поглядах істнують межи поодинокими партиями. Від скрайних социялістів до монархістів надто велика ріжниця, а партия центра числить ледве кілька десяток послів. Тепер заходить ся пос. Гайден коло утвореня сильнійшої партиї центра, яка відкинула би проєкт удержавнення землї, а признала би потребу вивласненя в доконечних услівях. Та партия мала би перетягнути якусь скількість послів зі скрайної лївиці до центра, та на перших зборах явило ся всего коло 50 послів, переважно селян.

На послїднім засїданю дума радила над проєктом закона про збори, а відтак над інтерпеляцию в справі самовільної заміни варшавским надпрокуратором примусових робіт на кару смерти, а ухвалюючи ту інтерпеляцию, установила, що над всїми інтерпеляциями буде радити тільки раз на тиждень. — Еміґрацийна комісия заявила ся за тим, щоби еміґрация була законно призволена.

Поголоски про зміну міністерского кабінету на парляментарний не справджують ся, та все таки не перестають. Певним вже стало, що президент палати Муромцев не одержить місиї утвореня кабінету, але не є виключеним, що він увійде в єго склад. Именно „Бір. Ведомості“ подають, що припятий в Петергофі реферат кн. Львова предкладає віддати міністерияльні теки Муромцеву і Милюкову. Вигринула кандидатура пос. Стаховича на президента міністрів, однако він сам заперечує поголосці, немов би був покликаний до Петергофу, а навіть висказував ся, що він сам не увійде в склад кабінету, хотяй буде утворений з членів кадетів, центра і бюрократиї.

Поголоски о погромах Жидів не втихають, хотяй так Дума як і гадка всїх інтелїґентних кругів осудила їх як найострійше. Нема дня, щоби котрийсь з послів не одержав і не відчитав телєґрами, надісланої з того або иньшого города, що там підготовляє ся погром. Від сензацийного відкритя кн. Урусовом, б. помічником міністра, цілого способу устроюваня погромів нема сумніву, що львину часть вини поносять не тільки низші адміністрацийні орґани, але і центральне правительство по части своєю поблажливостию супротив винуватців, а по части таки нагороджуванєм і захвалюванєм таких учинків. Очивидно, що при такій взаїмній недовірчивости і непевности житя та майна в краю упадає не тільки заграничний кредит, але і місцевий промисл та торговля. Чимраз більша нужда загощує в богату колись країну, а сегорічний неурожай грозить до решти руїною.

Правительство вже обчислило на 10 мілїонів рублів потребу поратунку для загроженого голодом населеня, однак Дума як з одної сторони ту суму уважає за зовсім недостаточну, так з другої не призволить анї сотика для правительства, до якого не має довіря навіть під взглядом касовим. Члени Думи висказували у своїх промовах, що половина признаних гроший погубила би ся по кишенях чиновників, почавши від міністра аж до пристава та що тому треба невідмінно утворити комісию з Думи і їй повірити розділенє запомог в поодиноких ґуберніях загрожених голодом.

Та найнебезпечнїйшою може проявою для державного порядку в Росиї суть войскові бунти, які тепер стали проявляти ся, так ска-

6)

## Мачоха.

(З німецкого — Ф. Свензон)

(Дальше).

Був прекрасний день пізного лїта. Сонце кидало своє червоно-жовте сьвітло на листє, що красувало ся в червоних, синїх і жовтих красках та відважило ся на боротьбу з найкрасшим лїтним днем. Конї стояли тупаючи і ірзаючи з нетерпеливости; вузди і сїдла, що забирали їм золоту свободу, були для них невигідні. Але ледве почули пестощі малої, легкої руки, сейчас втихомирили ся, аби в найблизшій хвили пігнати з своїм легким тягаром як вітер через луки і поля.

Як такий поранок пізного лїта може бути милий і горячий! То не весняні подуви вітру, котрі неначеб робили в наших серцях весну і викликують надію за надією, тугу за тугою як пучки і листє; то не сни лїтних ночий, що окружають нас отуманюючими запахами цьвітів, тисячами рож і співом птиць з кождого корча і дерева. То сьвяточний настрій, який спливає на нас зарівно з темно-голубого неба, темно-зеленої трави і зівялого листя.

Нїколи не використала Гільда лїпше їзди верхом як саме того лїтного дня. Їхала без цїли, куди єї очи понесуть; кінь сам єї вів. Летів мов стріла, служачий ледве зміг настигти за нею. Наперед, наперед, дальше, чим раз дальше, аж вкінци кінь опинив ся над берегом моря.

Она поглянула на море; там плили кораблї один за другим з гордими маштами і повіваючими у вітрі фляґами. Мала вітрильна лодка закрала ся між них і відибвала ся в морских филях. Глядїла глумливо на великі, тяжкі кораблї, що з трудом плили против вітру, між тим як она пересувала ся легко і зручно, немов би танцюючи поміж гордих великанів.

Гільда глянула глибоко на дно своєї души — там була буря, була й тишина — там було всьо, що зможе людске серце помістити в собі з надії, туги і недолї, веселости і смутку.

Як часто робила она собі гіркі докори, що єї смуток по смерти вітця немов би уступив перед безконечною любовію до Фалька. Часом закидано собі також тим, що чула ся такою веселою, майже щасливою в своїх нових житєвих відносинах, хоч отець щиро єї любив і все жертвував свої власні приємности, аби лише вдоволити єї найменші бажаня, між тим як отець Альфреда дав їй лиш свій дім і своє імя, то може задля сина. Але що мала робити? Она не була панею свого власного бідного серця, взяв єго другий — нї, він єго не взяв, она дала єго єму добровільно, не дістивши за те нїчого.

Она знов вхопила за поводи; кінь знов завернув на поля і пустив ся дорогою до лїсничівки. Нога за ногою ступав, немов би в задумі. Але тепер Гільда обудила ся, єї погляд став спокійнїйший, она почула з смутком але й з радостию, що непевну, блїду теперішність не проміняла би за блаженні днї свого дитиньства і молодости.

Лїсничий Гольст стояв на поли. Гільда задержала коня, аби єго і єго жену запросити до себе на обід на недїлю. Він глядїв на неї тревожно і питаючо; она лагідно кивнула головою, немов би хотїла сказати: „Будьте спокійні. Не бійте ся нїчого. Менї нїхто нїчого не робить. Всьо буде добре“.

Він вже знав єї умову з Фальком. Хоч нї одно слово єї уст не врадило тайни єї серця, то однако він вже давно вичитав то з єї очий.

Відтак привязала коня до паркану коло церкви і пішла на гріб родичів. Зівяле листє лежало на могилї, де перше цьвіти всїх красок укривали і хоронили найдорозші їй тлїнні останки.

— Простїть менї — шепнула до холодної землї — простїть менї, я вас не забула, люблю вас так дуже, так горячо. Я знаю то, бо знаю себе, але я люблю і єго, холодного, повного журби чоловіка; він моєю думкою, моїм серцем, кождий удар живчика в моїй крови бє для него.

Кінь заіржав, Гільда від'їхала, єї гадки ставали спокійнїйші і поважнїйші, чим більше наближала ся до Боркова.

Вернувши, застала лист від Фалька, в котрім він доносив їй, що уладив справу наслїдства і що в найблизших днях виїздить до Льондона. Тішить ся, що Альфред здоровий і добре виглядає, і не дивує ся тому, коли дитина в такій опіці як у Гільди. Тішить ся також, що она старає ся завести лад в господарстві і украси-

затиб, масово. Від Владивостока по Петербург нигде, здаєть ся, нема вже ґарнізону, на який правительство могло би числити зі спокоєм. Уживанє войск в полицийних цілях надоїло войску і оно відказує послуху, збирає ся та відбуває наради; прилучає ся до свободолюбного руху населення. Богато з тих жадань, які ухвалює войско, не годить ся з войсковою карностию, як: цілковитої независимости поза служебовим часом, свобідного виходу з касарень і т. п. Найбільше враженє викликало подібне виступленє першого ґвардийского полку піхоти, який уважав ся найвірнійшим царским полком. Єго поміщено в карнім стациї Медвідь.

Також з иньших міст доносять про випадки громадної несубординациї, або і отвертого бунту, який прибрав найнебезпечнійший настрій в Севастополи і Владивостоці.

## Вісти політичні.

*Справи угорскі. — З Балкану. — Події в Росиї. — Великий дефіцит у францускім буджеті.*

В пятницю відбуло ся повне засіданє угорскої делеґациї. Ухвалено буджет, як також ординаріюм, екстраординаріюм і всї инші предложеня міністерства війни. Внесенє комісиї о зчеркненє рефундацийної позициї 27 міліонів корон ухвалено. Третє читанє відбуло ся в суботу. — В полудневих комітатах вибухли страйки женців. Тих робітників, котрі не додержують контракту, засуджують на довший арешт. Всї почтові і телеґрафічні уряди мають в часї жнив удержувати безперервну службу в цїли безпроволочного видаваня заряджень. Міністер рільництва зарядив, щоби всюди споряджено спис робітників, які суть до розпорядимости, в цїли евентуальної висилки до околиць обнятих страйком.

Іменованє дотеперішного ґенерального консуля в Скопли, М. Рістіча послом в Букарешті, уважають за початок сербско-румуньского зближеня. Рістіч був через 12 лїт в Македониї і знає дуже добре тамошні відносини. Він не єсть прихильником болгарофільскої полїтики з Румунією в македоньскій справі. — Провідник македоньских повстанців, Борис Сарафов був в Будапешті кілька днів під фальшивим прізвищем. Дістават численні телеґрами з Парижа, Царгороду і Софії.

Оногди зібрала ся в Петербурзї велика рада воєнна в цїли обговореня бунтів і проявів несубординациї у війску. Порішено за всяку цїну бунти здавити, не перебираючи в средствах. До того будуть покликані козаки, бо держава може числити на їх вірність. При тім обговорювано справу помочи чужих держав на случай погіршеня теперішного стану. Порішено старати ся недопустити до того, бо то було би ганьбою для Росиї. — На царскім дворі настало велике занепокоєнє з причини сильних прояв несубординациї в 1 баталїонї преображеньского полку ґвардиї. До першого баталїону прилучив ся був другий і третий, але відтак утихомирили ся і висказали жаль з причини свого поступу. Перший баталїон, названий баталїоном царского величества і ульокований в зимовій палатї, в такій високій степени нарушив дисципліну, що з Красного Села покликано ґренадирів, уланів стрільців і бриґаду артилериї, щоби збунтований баталїон розоружити. По вилученю провідників бунту баталїон переведено до Царского Села, відняту єму права прислугуючі ґвардиї і перемінено его в баталїон піхоти. Воєнна рада висказала командантови найвисшу строгу нагану за брак субординациї в полку. В Петербурзї зачинає бунтувати ся двірска служба. Оногди в ночи зібрала ся служба в стайни на тайну параду, але пагло окружило їх войско, бо гадали, що то якийсь заговор. Служба предложила свої жаданя. Заряд палати приняв їх до відомости, але упімнув їх, щоби лишили ся вірні цареви. — В Пятигорску і Георгієвску на Кавказї збунтував ся цїлий ґарнїзон. Артилерия зачала стріляти з армат а піхота вийшла з касарень з оружием і розтаборила ся на місті. Официрів повязано і замкнено в вязницях. З Тифлїсу надійшло войско і доперва по формальній битві розоружено їх. Звиж 30 вояків тяжко або легко ранено. — З причини арештованя двох вояків за те, що не уклонили ся старшинї, збунтував ся цїлий полк. По увільненю арештованих вояки відбули віче і уложили спис жадань. Домагають ся головно: урльопованя і перенесеня до резерви в третїм роцї служби, поліпшеня харчу, обмеженя працї, права довільної розпорядимости вільним часом, цілковитої амнестиї, знесеня кари смерти, землї і волї для своїх батьків і повної свободи.

Французкий міністер скарбу Поанкаре предложив палатї послів начерк буджету на 1907 рік. Буджет представляє дефіцит в загальній сумі 400 міліонів франків, а причини такого величезного недобору мають бути слїдуючі: Надзвичайні жерела доходу вичерпали ся, а видатки побільшили ся задля уведеня нових законів і розширеня деяких виділів в загальній адміністрациї. Міністер предкладає зарядити покритє того дефіциту через побільшенє до висоти 30% оплат від записуваних завіщанєм капіталів з виїмком лише тих, котрі не доходять до суми 10.000 франків, піднесенєм податків від солодких горілок і мінеральних вод, вкінци наложенєм оплати 10 проц. від заміни маєтку. Дальше предкладає міністер зменшити буджет новим реґулямїном для фабрикациї горілок, а решту дефіциту, около 250 міліонів франків покрити випущенєм нової позички.

---

ти огород. Він знає, що она має і талант і серце, аби все зробити що найлїпше. Коли би потребувала поради або помочи, то нехай удасть ся до управителя або до лісничого. Оба они практичні люди і у всім їй поможуть.

Прийшла недїля, ясна і весела. Гільда сияючи від радости приймила своїх гостий, а пізнійше по обіді сидїли всї вигідно в її комнатї, де звичайно пила ся кава, аби укладати пляни робіт, які задумувала она перевести. Насамперед хотїла побудувати захоронку для дїтий, відтак притуловище для старих женщин і старців, в котрім они могли би проживати без журби свої послїдні днї.

Лісничий взяв ся зараз до роботи. З молодечим жаром працював і давав їй найпрактичнійші ради, а управитель помагав єму в тім.

Так минав її час на безперестанній роботї. Її любимець з власткиво дїтям непостійностию забув цілковито на свою добру тітку і цілим своїм дитинячим серцем привязав ся до мачохи і до свободи сільского житя. Гільда старала ся розвинути в Альфредї кожду єго хорошу і добру прикмету і поволи зникли у него всї дотеперішні хиби, а єго тїло розвивало ся з кождим днем. Она купила для него куцика, на котрім він сьміло їздив, а она держала коника за поводи. Він набрає краски лиця, держав себе просто і дивив ся весело на сьвіт.

Одного дня вирвав він поводи з рук матери, стиснув своїми дрібними ногами боки коня і пігнав ся. Спершу Гільда налякала ся і хотїла за ним бігти. Але він сидїв твердо і певно на конику. Она щасливо проводила єго очима, а коли він знов коло неї задержав ся, притиснула єго з одушевленєм до груди і понесла гордо сходами до комнати.

— Коли приїде тато і тітка? — спитав він. — Що скаже тато, коли побачить, що я сам їзджу?

По жовтни прийшов падолист. Днї ставали чим раз менші, а ночи довші, але Гільда того не замічала. Робота скорочувала її день, а коли відтак прийшов вечер і на комині горів весело огонь, кидаючи своє сьвітло на елеґантну обставу комнати, а пальцї легко перебігали по клявішах фортепяну, викликуючи дзвінкі тони, сидїла она в задумі і думала все одну і ту саму прекрасну думку. Перестала і наслухувала. Здавалось їй, немов би чула єго легкий хід на сходах. Она жила в безнастаннім дожиданю і так минали днї, тиждні, місяцї як години.

Гільда була глубокою, щасливою, правдивою натурою. Любила і хотїла бути люблена; але мимо того не забувала на сьвіт. Она була обзнана зі всїми полїтичними подїями, за якими з найбільшим занятєм слїдила, так само як за добрих давних часів, коли її небіжчик отець розмавляв з нею про полїтику.

Кілько то годин перевела Гільда на оглядяню портрету Фалька, котрий висїв на стїнї в природній величинї побіч портрету єго першої жінки. Она вічно глядїла на него, сьміяла ся і говорила до него, немов би мертве полотно мало житє і тепло. Ходила до єго комнати, сїдала на єго кріслї, клала свою голову там, де лежала колись єго. Чула ся близькою него, немов би він стояв побіч неї. Кождий хочби найменший предмет пригадував їй єго, книжка, яку він читав, лежала ще отверта, она не сьміла замкнути її.

Ті самотні години, про які лиш Бог і она знала, були для неї покріпляючі і радістні і будили в ній все нові, добрі наміри, які після найлїпших сил старала ся перевести.

Коли смеркало ся, сїдав Альфред коло неї на софі. Она оповідала єму тоді байки. Було ще два днї до Різдва.

(Дальше буде).

---

# Новинки.

Львів, дня 2-го липня 1906.

— **Іменованя.** Цїсар іменував дра Романа Барончa надзвичайним професором хірургії на львівскім университетї. — Н. Міністер торговлї іменував старшими контрольорами почтових контрольорів: Антона Кобздая, Лейз. Гольдберґа і Густ. Борна для Львова, Вол. Хрущевского для Кракова, Том. Смолика для Н. Санча, Руд. Рудольфа для Кракова, а почтового контрольора Людв. Сїкорского у Львові головним касиєром при дирекциї почт тамже

— **Ректором львівскої політехніки** на 1906/7 р. вибрано проф. Едґара Ковача, деканом виділу сухопутного будівництва проф. Теодора Тальовского, а деканом виділу будови машин проф. Романа Дзєслевского.

— **Записи до І. кл. ґімназиї в Кіцмани** відбудуть ся дня 16 і 17 липня. Дотичні ученики мають в тих днях між 8 а 10 годиною перед полуднем з родичами або їх заступниками явити ся в комнатї 1. кляси А й виказати метрикою, що мають вже або до кінця сего року будуть мати 10 лїт, а коли ходили до публичної народної школи, предложити ще й сьвідоцтво фреквенцийне або шкільні повідомленя що найменше за 4 шкільний рік. В обох тих сьвідоцтвах поступ в мові викладовій повинен бути назначений одною нотою загальною, а крім того мусять в них бути виразна замітка, що ученик переходить до школи середної. Вписові такси, які треба заплатити з гори разом з належитостию 12 с. за 1 примірник приписів дисциплїнарних, виносять 7 К 31 с.

— **Дрібні вісти.** Буковиньска краєва рада шкільна рішила розділити учительску семинарию в Чернівцях на відділи: нїмецкий, румуньский і

руский. — В Кракові поліция арештувала і відставила до карного суду пятьох жидів підозріних о продаж цінних паперів з фальшованими стемпілями.

— **Напади на улици.** В пятницю о годині 11-ій в ночи напав якийсь опришок на артистку львівского театру п. Лопатиньску, котра вертала з театру з материю і мужем. П. Лопатиньский по дорозі поступив за хвилю до склепу Прокша при ул. Льва Сапіги, а обі пані пійшли тимчасом дальше самі. Тимчасом підійшов до них якийсь досить порядно одітий мужчина, котрий потрутив матір п. Лопатиньскої, а відтак єї саму так сильно, що упала на землю. В тій хвили видер їй торбину, в котрій було 130 корон, золотий перстень і иньші дрібниці. На крик наляканих женщин надбіг п. Лопатиньский, але рабівник утік. — В суботу знов о годині 9-ій вечером напав на ул. Зеленій муляр Михайло Лесневский на почтового урядника Якова Морера і ударивши єго сильно кулаком в груди, здер єму з пальця золотий перстень. Заки п. Морер прийшов до себе, рабівник утік.— На жаль такі напади лучають ся у Львові чим раз частійше.

— **Загальні збори головного товариства „Просьвіта"** покінчили ся вибором виділу, а потім голови товариства. До головного виділу вибрані: Василь Білецкий, ц. к. професор гімназияльний; др. Іван Брик, професор гімн.; др. Евген Олесницкий, адвокат; др. Олександер Колесса, ц. к. професор університету; др. Михайло Коцюба, ц. к. професор учит. семінариї; др. Кость Левицкий, адвокат; о. Теодозий Лежогубский, катехит; Петро Огоновский, професор гімн; др. Евген Озаркевич, лікар; Кость Паньківский, директор „Кр. Союза кредит."; Юлиян Романчук, висл. професор гімн. і посол; о. Олександер Темницкий, парох дому карного; Іван Чернявский, ц. к. судовий секретар; заступниками членів головного виділу: Бронислав Бурбеля, студент політехніки; Володимир Геринович, студент фільософії; др. Василь Гукевич, лікар; Михайло Іванець, урядник „Днїстра"; о. Стефан Мохнацкий, катехит; Льонгин Цегельский, редактор „Свободи". — При виборі голови товариства з поміж вибраних виділових вивязала ся довга дискусия, в якій забирали голос о. Бачиньский, о. Онишкевич і ин., почім відбуло ся голосоване. Головою „Просьвіти" вибрано адв. дра Евгена Олесницкого. Неприсутний під той час на зборах п. Олесницкий, дізнавши ся пізнійше о своїм виборі, заявив, що вибору того приймити не може.

— **Страйк фіякрів** вибух оногди в Дрогобичи, але тревав всего пів дня, бо власть політична загрозила страйкуючим відобранєм концесиї і покарала кількох грошевими карами. Причиною страйку було то, що власть уділила кілька нових концесий на їзджене.

— **Месть ученика.** З Будапешту доносять: 19-літний ученик гімназияльний Шумота, син заможних родичів, одержавши зле сьвідоцтво, облив вчера на улици свого господаря кляси вітриолєм. Професор тяжко ранений. Дикого хлопчиска арештовано.

— **Смерть в купели.** Оногди в часі сильної зливи утонув в річці Трудници в Якубовій Воли, дрогобицкого повіта, 11-літний Андрусь Пецюх. — Дня 16-го червня утонув ся в річці Снятинці 14-літний Михайло Луковский, ученик III-ої кляси гімназияльної в Дрогобичи, питомець рускої бурси.

— **Нещастна пригода.** З Ясениці замкової, турчаньского повіта, доносять: Дня 29. червня селянин з Ясениці замкової, Ів. Когонович був занятий рубанєм дерева в лісі в Волосянці великій. Зрубане дерево упало так нещасливо, що убило Когоновича на місци. Єго голова цілком роздавлена. Убитий полишив жену і кількоро дітий.

† **Помер** у Львові Альфред Росінїон, купець, в 46-ім році житя.

# Телеґрами.

**Константинополь** 2 липня. Донесене Köln. Ztg., що Порта не хоче зобовязувати ся до заплати дефіциту македоньского буджету, неправдиве. Порта зобовязала ся до того вже перше, а то зобовязанє тепер відновила.

**Цетвиїє** 2 липня. Перед кількома днями нїзами і Альбанці з форту Пепич стріляли до вартівників чорногорских уставлених на границі під Великою. Дня 29 червня знов стріляли і убили одного чоловіка. Дня 30 червня такий напад зроблено з форту Чаковет, при чім убито двох чорногорских вояків. Чорногорскі вояки одержали приказ не відповідати на стрілянину. Правительство чорногорске вислало до турецкого правительства енерґічний протест.

**Петербург** 2 липня. Росийский шеф ґенерального штабу Паліцин прибуде в вересни до Австриї на маневри, в котрих возьме участь також росийский аташе войсковий у Відни.

**Петербург** 2 липня. Від кількох днів не виходить часопись „Дума", котра була орґаном домократичного сторонництва конституцийного. Поліция заборонила всім друкарням друкувати ту часопись.

**Мадрид** 2 липня. Після телеґрами з Верони найшли жандарми недалеко місцевости Бабор полишену пачкарями скриню, в котрій були старі карабіни походячі з Франциї.



# Рух поїздів

**важний від дня 1-го мая 1906.**

| посп. | особ. | Приходять до Львова |
|---|---|---|
| | | **в день.** |
| | 6 10 | З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию) |
| | 7·00 | „ Підволочиск, Бродів (на Підзамче) |
| | 7·20 | „ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець) |
| | 7·29 | „ Лавочного, Борислава, Калуша |
| | 7·50 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 8 05 | „ Станиславова, Жидачева |
| | 8·15 | „ Самбора, Сянока, Хирова |
| | 8·18 | „ Яворова |
| | 8·45 | „ Кракова, Відня, Любачева, Хирова |
| | 10·05 | „ Коломиї, Жидачева, Потутор |
| | 10·35 | „ Ряшева, Ярослава, Любачева |
| | 11 45 | „ Підволочиск, Гусятина, Копичинець |
| | 11·50 | „ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава |
| 1·30 | | „ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.) |
| 1·40 | | „ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик |
| | 1·50 | „ Самбора, Сянока, Стрілок |
| 2·05 | | „ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.) |
| 2 20 | | „ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.) |
| | 3 55 | „ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$) |
| | 4·37 | „ Яворова |
| | 4·50 | „ Белзця, Сокаля, Рави рускої |
| | 5·25 | „ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче) |
| | 5·45 | „ Іцкан, Жидачева, Калуша |
| | 5·50 | „ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор |

| посп. | особ. | в ночи |
|---|---|---|
| 8·40 | | З Кракова, Відня, Сянока |
| | 9·05 | З Іцкан, Потутор, Чорткова |
| | 9·20 | „ Самбора, Хирова, Ясла |
| | 9·30 | „ Кракова, Відня, Сянока, Хирова |
| | 10·12 | „ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче) |
| | 10·30 | „ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець) |
| | 10·50 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| 12·20 | | „ Іцкан, Жидачева, Заліщик |
| 2·31 | | „ Кракова, Ясла, Хирова |

| посп. | особ. | Відходять зі Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·15 | До Іцкан, Потутор, Чорткова |
| | 6·20 | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина |
| | 6·35 | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.) |
| | 6·55 | „ Яворова |
| | 7·30 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| 8·25 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·35 | „ Кракова, Сянока, Відня |
| | 8 55 | „ Самбора, Стрілок, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Калуша, Делятина |
| | 10·45 | „ Белзця, Сокаля, Любачева |
| | 10·55 | „ Підволочиск, Бродів, Грималова |
| | 11·15 | „ Підволочиск, Бродів (з Підзамча) |
| 2·21 | | „ Підволочиск, Бродів |
| 2·36 | | „ Підволочиск, Бродів (з Підзамча) |
| 2·40 | | „ Іцкан, Калуша, Чорткова |
| 2 45 | | „ Кракова, Відня |
| | 2·30 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| | 3·30 | „ Коломиї, Жидачева |
| | 4·05 | „ Ряшева, Любачева |
| | 4·15 | „ Самбора, Хирова |

| посп. | особ. | в ночи |
|---|---|---|
| | 6·00 | До Яворова |
| | 6 15 | „ Підволочиск |
| | 6·25 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| | 6·35 | „ Кракова, Відня, Хирова |
| | 7·25 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 9·10 | „ Станиславова, Чорткова |
| | 9·50 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 10·05 | „ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова |
| | 10·40 | „ Іцкан, Чорткова, Заліщик |
| | 10·51 | „ Самбора, Хирова, Сянока |
| | 11·00 | „ Кракова, Відня |
| | 11·15 | „ Підволочиск, Грималова, Скали |
| | 11·30 | „ Стрия, Дрогобича, Борислава |
| 12·45 | | „ Кракова, Відня |
| 2·51 | | „ Іцкан, Калуша |

**Замітка.** Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).